

Sygn. akt II AKa 68/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Izabela Szumniak

Protokolant: st. sekr. sąd. – Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Szymona Liszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2021 r.

sprawy:

1) *J. W.*

urodz. (...) w K.,

syna M. i Z. z d. M.

2) *M. M. (1)*

urodz. (...) w W.,

syna Z. i H. z d. D.

3) *E. O.*

urodz. (...) w W.,

córki S. i A. z d. J.

4) *P. K.*

urodz. (...) w T.,

syna I. i M. z d. T.

5) *M. L.*

urodz. (...) w T.,

syna T. i M. z d. M.

6) *W. W. (1)*

urodz. (...) w W.,

syna A. i D. z d. B.

oskarżonych z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych (ad. 1, 3-6) oraz prokuratora (ad. 1-2)

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 29 maja 2019 r. sygn. akt V K 13/13

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a) *w odniesieniu do oskarżonego J. W. obniża orzeczony w punkcie 7. wyroku na podstawie art. 299§7 k.k. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa do kwoty 560.667, 21 (pięćset sześćdziesiąt tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem i 21/100) złotych;*

b) *w odniesieniu do oskarżonej E. O. jako podstawę prawną orzeczonego w punkcie 25. wyroku obowiązku częściowego naprawienia szkody wskazuje art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k.;*

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonego J. W. oraz oskarżonej E. O.;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. K. i W. W. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonych M. M. (1) i M. L.;

IV. zasądza od oskarżonych J. W., E. O., P. K., M. L. oraz W. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających – w tym od J. W. kwotę 11.100 zł, od E. O. kwotę 3.180 zł, P. K. kwotę 3.180 zł, M. L. kwotę 4.680 zł, zaś od W. W. (1) kwotę 2.120 zł tytułem opłaty za II instancję;

V. koszty postępowania odwoławczego w pozostałej części ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 68/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	VI	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 29 maja 2019 r.,
sygn. akt VK 13/13**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego:

co do oskarżonych J. W. i M. M. (1) (na niekorzyść co do kary łącznej)

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych:

J. W., P. K., E. O., W. W. (1), M. L.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
<u>Obrońcy oskarżonych</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości (obrońcy oskarżonych J. W., P. K., W. W. (1), M. L.)	
# w części: obrońca oskarżonej E. O.	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>prokurator</i>		
# na korzyść # na niekorzyść: co do oskarżonych J. W. i M. M. (1)	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
1. Apelacja obrońcy oskarżonego J. W.		
Lp.	Zarzut	
1)	Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>a) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez bezkrytyczne przyjęcie depozycji świadków M. S., O. G. (1) i B. K. (1), którzy w innej sprawie posiadali status oskarżonych w zakresie czynów powiązanych z zarzutami w sprawie niniejszej – za wiarygodne, podczas gdy prawidłowa, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym ocena tych dowodów – przede wszystkim przez pryzmat ich interesu w pomawianiu innych oskarżonych oraz roli jaką pełnili w procedurze objętym śledztwem prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Lublinie winna prowadzić do dokonania tej oceny w sposób szczególnie skrupulatny, wskutek której to oceny dowodom tym nie można nadać waloru wiarygodności, a tym samym nie mogą one stanowić podstawy skazania oskarżonego;</p> <p>b) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego przez danie im wiary wyłącznie w części, podczas gdy wyjaśnienia J. W. od etapu postępowania przygotowawczego były spójne konsekwentne oraz korespondują z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym w szczególności z dowodami w postaci dokumentów (fakturami) oraz zeznaniami świadków J. P. (1), A. K. oraz wyjaśnieniami E. O.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Już na wstępie godzi się przypomnieć, iż przepis art. 427§2 k.p.k. wymaga, aby apelacja pochodząca od podmiotu profesjonalnego miała precyzyjnie</p>		

sformułowane zarzuty, nadto by środek odwoławczy zawierał uzasadnienie, to jest argumenty, uzasadniające zarzuty postawione orzeczeniu. To po stronie obrońcy leży obowiązek wykazania, dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji. Kwestionowanie ustaleń Sądu I instancji nie może ograniczać jedynie do bardzo ogólnych stwierdzeń.

„Istotą kontroli odwoławczej jest skonfrontowanie krytycznej ze swej istoty argumentacji strony skarżącej orzeczenie, z wywodami przedstawionymi przez sąd meriti w części motywacyjnej wyroku, zawierającej podstawy rozstrzygnięcia. Ta metoda w szczególności sprawdza się wówczas, gdy podstawy apelacji odnoszą się do kwestii ze swej natury ocennych, do których z pewnością należy kwestia analizy materiału dowodowego i wniosków co do wiarygodności bądź znaczenia dla orzekania tak poszczególnych jego elementów, jak i ich całokształtu, postrzeganego jako spójna i logicznie powiązana całość.” (tak przykładowo: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 lipca 2017 r., II AKa 121/17).

Tymczasem w niniejszej sprawie tego obrońca nie uczynił, stawiając zarówno zarzuty, jak i uzasadniając apelację w sposób wysoce abstrakcyjny i ogólnikowy, nieodnoszący się do realiów sprawy. Powoduje to przeniesienie na Sąd odwoławczy ciężaru poszukiwania uzasadnienia zarzutów odwoławczych, co wykracza poza ramy kontroli instancyjnej. Wykonanie jej w granicach działania z urzędu nie

wykazało ani obrazy przepisów postępowania, ani błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a zatem nie dało podstaw do uwzględnienia wniosku końcowego apelacji obrońcy – o uniewinnienie oskarżonego.

Przechodząc do kolejno stawianych zarzutów stwierdzić należy, że:

Zarzut sformułowany przez obrońcę oskarżonego obrazy przepisów postępowania oparty o art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. art. 7 k.p.k. jest bezzasadny.

Przypomnieć należy, że to po stronie skarżącego, podnoszącego zarzut obrazy art. 7 k.p.k., leży obowiązek wykazania jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy i logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy. Za niewystarczające należy zaś uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu meriti, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione;

Ad. a)

Obrońca oskarżonego zarzucając, iż dokonana ocena przez Sąd I instancji w zakresie odnoszącym się do depozycji świadków M. S., O. G. (2) i B. K. (2) jest dowolna a nie swobodna – de facto nie wykazał, w czym upatruje „bezkrytycznego” dania wiary

wymienionym świadkom przez Sąd meriti. Trudno odnaleźć poza twierdzeniem z zarzutu „o interesie procesowym” w pomawianiu innych osób w uzasadnieniu apelacji jakiegokolwiek dalszego uzasadnienia powyższego twierdzenia z wykazaniem, że w niniejszej sprawie istotnie doszło do nieuprawnionego pomówienia oskarżonego o czyny niepopelnione.

Pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami – wymaga zatem wykazania, że jest dowodem "niepełnowartościowym" z uwagi na obiektywnie wykazanie zgodnie z normą art. 7 k.p.k. fałszywego oskarżenia. Tego warunku apelacja obrońcy nie spełnia.

Wymienieni świadkowie składając zeznania w sprawie nie tylko co do czynów bezpośrednio dotyczących oskarżonego J. W., ale także innych objętym niniejszym postępowaniem wykazali się stanowczością i konsekwencją. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wskazujące na odtwarzanie przez świadków innych niż rzeczywiście zaistniałych zdarzeń. Również skarżący obrońca nie wykazał, by istniały podstawy do twierdzenia, że świadkowie zeznali kłamliwie. Ad. b)

Nie można zgodzić się z twierdzeniami obrońcy, że wyjaśnienia oskarżonego J. W. zostały ocenione w sposób dowolny. Treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji przekonuje, że nie tylko dostrzegł on treść kolejno składanych w sprawie wyjaśnień przez oskarżonego (vide k. 16-22 uzasadnienia), ale także dokonał

ich oceny uznając, że są one jedynie w części zasługujące na danie im wiary z uwagi na treść innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności zeznań świadków J. P. (1), O. G. (2), M. S. oraz dokumentacji zawartej w aktach sprawy w postaci faktur VAT (vide strony 36 – 37 uzasadnienia). Fakt, że oskarżony od etapu postępowania przygotowawczego składał w sprawie określonej treści wyjaśnienia i w pewnej części korespondują one ze wskazanymi przez skarżącego zeznaniami świadków – nie jest wystarczający do podważenia końcowej oceny dokonanej przez Sąd I instancji co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Co istotne – ani zarzut, ani uzasadnienie apelacji nie wskazuje w sposób precyzyjny w czym obrońca upatruje zarzucanego naruszenia art. 7 k.p.k.

Mając na uwadze, że skarżący obrońca sformułował w pkt 2) apelacji zarzuty dotyczące tych samych dowodów i poczynionych co do nich przez Sąd I instancji ocen – choć oparł powyższy zarzut o inną podstawę prawną – w celu uniknięcia zbędnych powtórzeń niezbędne jest odesłanie do pkt 3.1.2) niniejszego uzasadnienia.

Lp.	Zarzut	
2)	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:</p> <p>a) dokonanie wewnętrznie sprzecznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie faktur wskazanych w akcie oskarżenia oraz zeznań świadków J.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

P. (1), A. K. i wyjaśnień oskarżonego oraz E. O. – a następnie oparcie wyroku na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów, podczas gdy sprzeczności te winny być przez Sąd w pierwszej kolejności przez Sąd dostrzeżone, a następnie usunięte w toku postępowania dowodowego, ewentualnie w wypadku braku możliwości ich usunięcia winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego;

b) pominięcie przy ocenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych na rachunku bankowym oskarżonego jego wyjaśnień w tym zakresie, które zostały poparte zeznaniami świadków J. P. (1), A. K. oraz wyjaśnieniami E. O., z których wynika, że oskarżony za faktycznie świadczone usługi otrzymywał wynagrodzenie i miało ono charakter należny;

c) pominięcie w zakresie orzeczonego przepadku korzyści majątkowej okoliczności spłacania przez oskarżonego należności związanych z zarzutami na podstawie ugody z Urzędem Skarbowym, podczas gdy okoliczność ta winna skutkować odstąpieniem od orzeczenia środka z art. 299§7 k.k., ewentualnie odpowiednim obniżeniem kwoty przepadku;

d) pominięcie i nie odniesienie się przez Sąd do kwestii istnienia innej osoby o nazwisku W., która to okoliczność była przez oskarżonego podnoszona w toku procesu;

e) dokonanie sprzecznej wewnętrznie oceny dowodów – odnośnie osoby wykazującej inicjatywę w zakresie wystawiania fikcyjnych faktur – a dotyczącej wyjaśnień E. O., którym Sąd dał wiarę w całości i wyjaśnień

	<p>oskarżonego, którym to Sąd w tym zakresie nie dał wiary, a następnie oparcie rozstrzygnięcia w zakresie zarzutu nakłaniania przez oskarżonego innych osób do wystawiania fikcyjnych faktur, na podstawie dowodu z wyjaśnień wprost sprzecznego z zarzutem;</p> <p>naruszenia w zakresie oceny dowodów wskazane w zarzutach, a opisane w uzasadnieniu niniejszej apelacji skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi wziętymi za podstawę zaskarżonego wyroku;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. II KK 183/11, LEX nr 1108458).</p> <p>Nie można zgodzić się z autorem apelacji, który twierdzi, iż Sąd Okręgowy w procesie dochodzenia do ustaleń faktycznych postępował wbrew treści 410 k.p.k.</p>		

Obrońca w tym zakresie nie podaje jakiegokolwiek merytorycznej argumentacji. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny wykazała, że podstawę wydanego w sprawie wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy zgodnie z dyrektywą art. 410 k.p.k. – co oczywiście nie oznacza, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów – a takim jest niewątpliwie dowód z wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do winy w zakresie czynów mu przypisanych. Dokonując ustaleń Sąd orzekający ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli treść ich jest rozbieżna. W takiej sytuacji obowiązkiem sądu jest wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych – i z tego obowiązku Sąd Okręgowy wywiązał się w należyty sposób.

Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonego J. W. w zakresie przypisanych mu przestępstw oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie tych przestępstw.

Sąd meriti nie pominął ani wyjaśnień oskarżonego J. W., ani zeznań świadków przesłuchanych w sprawie – w szczególności wskazanych w zarzucie zeznań świadków J. P. (1), A. K. oraz E. O.; dowody te skonfrontował z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym z zeznaniami M. S., O. G. (2), wyjaśnieniami

współoskarżonego w sprawie M. M. (1) dokumentacją księgową, dokumentacją bankową zawierającą informacje o rachunkach i przelewach oraz z wynikami przeprowadzonych w sprawie kontroli UKS – uzasadnienie wyroku zawiera ocenę tychże dowodów, a skarżący obrońca nie wykazał, by była ona dowolna. Podkreślenia przy tym wymaga, że oskarżony J. W. co prawda nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów – jednak złożył na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnienia w znaczącym zakresie potwierdzające ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny.

Ad. a) skarżący obrońca nie pokusił się nawet o próbę wskazania w czym upatruje zarzucanej wewnętrznie sprzecznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie faktur VAT wskazanych w akcie oskarżenia oraz zeznań świadków J. P. (1), A. K. i wyjaśnień oskarżonego oraz E. O. dokonanej przez Sąd I instancji. To na skarżącym ciąży obowiązek podania konkretnych okoliczności i dowodów, które w przekonaniu skarżącego zostały wadliwie ocenione, a także na czym ta dowolna ocena polegała i jaki powinien być efekt prawidłowej oceny materiału dowodowego – takiego wskazania trudno doszukać się tak w treści zarzutu, jak i w treści sporządzonego uzasadnienia apelacji. Ogólna treść tak sformułowanego zarzutu powoduje, iż Sąd Apelacyjny zwolniony jest z obowiązku do szczegółowego odniesienia się do niego – aktualne jest bowiem stanowisko już wcześniej wyrażone, że to na skarżącym ciąży obowiązek wykazania jakie konkretnie dowody

zostały pominięte przez Sąd meriti wskutek czego orzeczenie zostało oparte tylko na części materiału dowodowego oraz, że powyższe uchybienia miało (i jaki) wpływ na treść orzeczenia. W niniejszej sprawie powyższy warunek nie został spełniony. Nie może przynieść zamierzonego przez skarżącego skutku akcentowanie przez obrońcę, że świadek A. K. „potwierdziła fakt współpracy z oskarżonym, zakres jego usług, ale także wskazała, że możliwe jest, że poza jej wiedzą oskarżony wykonywał więcej usług (o których jak wspomniała mogła nie wiedzieć) – co potwierdza stanowisko prezentowane przez J. W.” – skoro sam oskarżony, współoskarżona E. O. wyjaśnili o procederze związanym z wystawianiem fikcyjnych faktur VAT dla (i przez tą spółkę) (...) Spółka z o.o., w którym uczestniczyli, współdziałając także z innymi osobami zaangażowanymi w przestępczy proceder. Obrońca pomija, że dokonując oceny zeznań świadka A. K. (vide str. 49- 50) i uznając je za w pełni wiarygodne Sąd Okręgowy dostrzegł podnoszone przez skarżącego okoliczności – niemniej ocenił, że jest oczywiste, iż z uwagi na zakres jej działań w firmie (koncentrujących się przede wszystkim na pozyskiwaniu klientów) jest oczywiste, że świadek nie dysponowała szczegółową wiedzą na temat tego czy poszczególne usługi dokumentowane poszczególnymi fakturami VAT zostały rzeczywiście wykonywane – bo tym zajmowały się konkretne osoby, które prowadziły konkretne projekty.

Podobnie odnieść należy się do kwestionowanych przez skarżącego ocen Sądu meriti w zakresie zeznań świadka J. P. (2), które Sąd ten

uznał za wiarygodne (vide str. 47 – 48 uzasadnienia). Obrońca w swoim wywodzie akcentuje, że świadek J. P. (1) na rozprawie w dniu 17 grudnia 2014 r. zeznał, że „wszystkie faktury z poz. od 49 do poz. 72, których zestawienie mi okazano były prawidłowe (...) z tego co patrzę na poz. od 49 do poz. 72 to wydaje mi się, że wszystkie pozycje są prawidłowe, gdzie kwota np. z poz. 54 z maja 2008 roku jest wysoka 31.800, ale myślę, że dochody pana W. za ten miesiąc tyle wynosiły”. Obrońca cytując przywołany fragment zeznań świadka nie dostrzega, że trudno tylko na tej podstawie ferować stanowcze oceny skoro sam J. P. (1) zastrzegł, że jedynie „wydaje mu się” co do konkretnych wskazań dokonywanych na tym etapie związanych z konkretnymi fakturami. Po to by ocena była pełna a nie wrywkowa należy nie tylko dostrzec pełne treści zeznań świadka, a także ustalić czy są one spójne i w jakim zakresie z innymi dowodami. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd odwoławczy nie potwierdziła, by okoliczności podnoszone przez obrońcę mogły rzutować na końcową ocenę przekładającą się na ustalenia Sądu orzekającego w zakresie winy oskarżonego i przypisanych mu czynów. Wskazać należy dodatkowo, że świadek P. przyznając się do udziału w przestępczym procederze wskazał, że faktycznie pieniądze przechodziły przez jego konto firmowe a ich zwrot do firm, które były wskazane jako wystawca faktur VAT następował w formie gotówkowej (vide t.VIII, k. 1556). Podawał także w sposób konsekwentny okoliczności związane wprost z działalnością oskarżonego J. W..
Podkreślenia wymaga, że nie

może odnieść zamierzonego skutku wskazywanie, że część kwot ujętych w zarzucie stawianym oskarżonemu J. W. – objętych fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) stanowi „rzeczywiste wynagrodzenie”. Po pierwsze wskazać należy, że wydruki tzw. „wynagrodzeń rzeczywistych” – pojawiły się w sprawie na etapie odwoływania się przez świadka J. P. (2) od wyników kontroli UKS i dane w nich zawarte nie wynikają z niczego innego, jak z samodzielnie sporządzonych przez niego zestawień na użytek sprawy. (vide t. VIII k. 1261-1271 – pismo z dnia 23.09.2010 r. wraz z załącznikami). Po drugie – tak zeznania świadka J. P. (1), jak i wyjaśnienia oskarżonego dotyczące konkretnych kwot wynagrodzenia należnego J. W. za wykonywaną legalnie i zgodnie z przepisami prawa pracę nie pozwalają na czynienie stanowczych ustaleń w tym zakresie, bo są one mało konkretne; argumentacja skarżącego obrońcy w istocie nic w tej kwestii nie wnosi. Po trzecie – dla oceny czy wypełnione zostały znamiona czynu z art. 271§1 i 3 k.k. nie ma większego znaczenia powyższa akcentowana przez obrońcę okoliczność, skoro wystawiane faktury VAT nie odzwierciedlały rzeczywistego zdarzenia gospodarczego z uwagi na zawyżenie kwot w nich wykazywanych.

Ad. b) i c) Podnoszona przez obrońcę okoliczność, że tak z wyjaśnień oskarżonego J. W., jak i zeznań świadków J. P. (1), A. K. oraz wyjaśnieniami E. O. wynika, iż oskarżony za faktycznie świadczone usługi otrzymywał wynagrodzenie i miało ono charakter należny – nie ma w istocie znaczenia dla oceny

przestępnego pochodzenia środków pieniężnych na rachunku bankowym oskarżonego, a w efekcie przypisania mu czynu z art. 299§ 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (punkt 6. wyroku). - skoro w sposób skuteczny Sąd I instancji wykazał, że prawidłowo zakwestionowano faktury VAT wystawiane przez oskarżonego.

Przelanie kwot za fikcyjne transakcje dokumentowane fakturami stanowiącymi przedmiot czynu z art. 271 k.k., a następnie niezwłoczne ich wypłacenie przez w gotówce przez oskarżonego i zwrócenie świadkowi Plucie (po potrąceniu kwot stanowiących równowartość podatku VAT oraz wynagrodzenia dla oskarżonego realizuje wprost znamiona przestępstwa z art. 299§1 k.k. (podobnie przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 czerwca 2018 r., II AKa 148/18). Nie ma także większego znaczenia dla ustaleń w zakresie znamion czynów przypisanych oskarżonemu „które z faktur były w całości rzetelne, które zawyżone” co podnosi obrońca, bowiem w niniejszej sprawie nie rozstrzygana była odpowiedzialność oskarżonego na gruncie ustawy Kodeks Karny Skarbowy. Stąd zarzut, że Sąd I instancji uznał za zbyteczne czynienie dalszych ustaleń jest niezasadny i brak było podstaw do powstania wątpliwości o jakich mowa w art. 5§2 k.p.k.

Ad. c) fakt spłacania przez oskarżonego należności związanych z zarzutami na podstawie ugody z Urzędem Skarbowym nie ma znaczenia dla prawidłowości orzeczenia wobec oskarżonego środka z art. 299§7 k.k., nie może także powodować jego obniżenia.

W tym zakresie dość odesłać skarżącego art. 8§1 k.k.s. oraz do uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 19/12. „Reguły wyłączania wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s. - wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego (lub odwrotnie) i aby w konsekwencji doszło do skazania i wymierzenia sprawcy jednej kary (...) W każdej z dwóch podstawowych ustaw karnych, to jest w Kodeksie karnym i Kodeksie karnym skarbowym (poza kręgiem dociekań wolno pozostawić Kodeks wykroczeń z jego art. 9 i 10), egzystują dwie odrębne, choć co do istoty identycznie ujęte, zasady jedności czynu (art. 11 § 1 k.k. i art. 6 § 1 k.k.s.).

Oznacza to, że ponoszenie odpowiedzialności na gruncie ustawy Kodeks Karny Skarbowy nie wyłącza odpowiedzialności oskarżonego za czyny realizujące znamiona czynów zabronionych określonych w przepisach ustawy karnej.

Ad. d) Nie ma racji skarżący obrońca twierdząc, że kwestią kluczową dla oskarżonego J. W. – jest pominięcie i nie odniesienie się przez Sąd do kwestii istnienia innej osoby o nazwisku W., która to okoliczność była przez oskarżonego podnoszona w toku procesu. Co prawda istotnie w postępowaniu VI Ds. 36/09/s prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Lublinie, w której skierowany został do

Sądu Okręgowego w Siedlcach akt oskarżenia w sprawie IIK 87/13 postępowanie toczyło się wobec Z. W., a stawiane mu zarzuty bezpośrednio związane były działalnością M. S. – niemniej bez wątplenia przestępstwa działalność związana była z prowadzoną przez wymienionego firmą (...). Jak wynika z akt sprawy Z. W. został przesłuchany w niniejszej sprawie (vide k. 2818-2824), niemniej z treści jego depozycji stanowczo wynika, że o ile świadek ten współpracował z M. S. to choć znał J. W., to bezpośrednio z nim nie współpracował.

Ad. e) wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd meriti nie dokonał dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonej E. O.. Analizując całokształt materiału dowodowego – w tym wyjaśnienia E. O. i oskarżonego J. W. – w sposób prawidłowy ustalił zasady w jakich przebiegała przestępstwa współpraca pomiędzy wymienionymi.

Reasumując: Twierdzenia skarżącego obrońcy, że Sąd meriti oparł się jedynie na fragmencie zgromadzonych w sprawie dowodów, a zaprezentowana przez tenże Sąd ich ocena wykracza poza zakres określony przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen, wkraczając w dowolność – nie znalazła potwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej.

Lp.	Zarzut	
3)	Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>nie pozwalający na jego kontrolę instancyjną, pozbawiony logicznego i racjonalnego wytłumaczenia z jakich przyczyn Sąd opiera wyrok skazujący na depozycjach, które wprost podważają prawdziwość zarzutów, w tym w szczególności na zeznaniach J. P. (1), A. K. oraz wyjaśnieniach E. O., a także na skutek sumarycznego wyliczenia dowodów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie; a ponadto niewyjaśnienie istotnych elementów wyroku w tym w szczególności z czego wynika kwota orzeczonego przypadku korzyści majątkowej wskazana w punkcie 7 wyroku oraz pominięcie wątpliwości odnośnie osoby o nazwisku W.;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca nie wykazał, aby kontestowane przez niego uzasadnienie i wskazywana obraza art. 424 k.p.k. miały wpływ na treść wyroku, a jedynie wówczas możliwe jest formułowanie zarzutu opartego na podstawie z art. 438 pkt 2 k.p.k. Wielokrotnie orzecznictwo sądowe podkreśla, że uzasadnienie jest sporządzane po wydaniu wyroku – nie sposób zatem przyjąć, by czynność następcza – uzasadnienie – mogła wpływać na to, co zostało orzeczone wcześniej – wyrok. Tym samym już tylko z tego powodu zarzut nie może być skuteczny. Rację ma natomiast obrońca w zakresie w jakim wskazuje, iż Sąd Okręgowy nie wyjaśnił należycie z czego wynika kwota orzeczonego przypadku korzyści majątkowej wskazana w punkcie 7 wyroku. W wyniku dokonanej kontroli odwoławczej doszło do zmiany</p>		

wyroku w zakresie orzeczonej kwoty
przepadku na podstawie art. 299§7
k.k.

Lp.	Zarzut	
4)	<p>Błędy w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę zaskarżonego wyroku – będące konsekwencją naruszeń przepisów postępowania polegające na:</p> <p>a) sprzecznym z materiałem dowodowym, a w szczególności z wyjaśnieniami E. O. ustaleniu, że oskarżony nakłaniał określone osoby do wystawiania fikcyjnych faktur podczas, gdy chociażby z tego dowodu wynika, że inicjatywa wystawiania faktur nie pochodziła od oskarżonego;</p> <p>b) bezpodstawnym i nie wynikającym ze zgromadzonego materiału dowodowego przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w całym zakresie faktur wskazanych w akcie oskarżenia podczas, gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego, na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w szczególności osobowych, skutkować powinno ustaleniem, że przynajmniej część z faktur obejmowała w całości usługi wykonane;</p> <p>c) nie wynikającym z przeprowadzonych dowodów ustaleniu, że usługi świadczone przez oskarżonego, objęte fakturami wskazanymi w akcie oskarżenia, były w całości usługami niewykonanymi podczas, gdy chociażby z zeznań świadków wynika, że faktury mogły być ewentualnie zawyżane, a nie obejmujące w całości usługi fikcyjne;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>d) bezzasadnym ustaleniu, że usługi objęte fakturami wskazanymi w akcie oskarżenia, a następnie w zaskarżonym wyroku obejmowały usługi, które w ogóle nie były wykonywane przez oskarżonego podczas, gdy dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej wskazują na to, że usługi te, przynajmniej w znacznej części, były faktycznie wykonywane;</p> <p>e) sprzecznym z materiałem dowodowym ustaleniu, że wszystkie środki wskazane w akcie oskarżenia, a znajdujące się na rachunku bankowym oskarżonego pochodziły z przestępstwa podczas, gdy z dowodów przeprowadzonych przed Sądem wynika, że znaczna ich część stanowiła dochód za faktycznie świadczone przez oskarżonego usługi.</p>	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego i omówionych w punktach 3.I. 1) – 3.I.3) niniejszego uzasadnienia - za oczywiście bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.		

	Wniosek
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku w jego zaskarżonej części (tj. w zakresie punktów:1.-2., 4.-10. oraz 42. wyroku) i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) – brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec nie braku zaistnienia warunków wskazanych w art. 437§2 k.p.k., zdanie drugie.</p>	

2. Apelacja obrońcy oskarżonej E. O.		
Lp.	Zarzut	
1)	Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca surowość orzeczonej kary w postaci środka karnego – obowiązku częściowego naprawienia szkody w wysokości 315.000 zł, jakiej nie wymieniono przed prokuratorem przy ustalaniu warunków do poddania się karze przez oskarżoną, co niewątpliwie stanowi zerwanie ugody z oskarżycielem w zakresie powyższego i powoduje, że dotychczasowa linia obrony oskarżonej, w tym jej przyznanie się do winy, składanie wyjaśnień i akceptacja warunków orzeczonej kary w toku postępowania przygotowawczego i sądowego pogarszają sytuację procesową oskarżonej .	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut obrońcy jest chybiony i z tych względów nie może odnieść zamierzonego skutku.

1) W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga, że orzeczone wobec oskarżonej E. O. kary jednostkowe za czyny przypisane w pkt 24. i 25. oraz kara łączna z pkt 26. skarżonego wyroku nie były wynikiem skierowanego przez prokuratora w trybie art. 335 k.p.k. wniosku o skazanie. Co prawda na etapie postępowania przygotowawczego były prowadzone w tej kwestii uzgodnienia pomiędzy wówczas podejrzaną E. O., która wyraziła wolę dobrowolnego poddania się karze a prokuratorem – niemniej ostatecznie nie zawarte zostało żadne porozumienie procesowe i prokurator ostatecznie nie wystąpił z wnioskiem w trybie art. 335§2 k.p.k., a to przede wszystkim z uwagi na sporne stanowisko co do kwestii związanych z naprawieniem szkody wyrządzonej przestępstwem. (vide rozprawa z dnia 17.12.2014 r., k. 2676 – oświadczenie w tej kwestii prokuratora). Tym samym odwoływanie się przez obrońcę do rzekomo zawartego w sprawie uzgodnienia procesowego i twierdzenie, że orzeczona w wyroku kara wobec oskarżonej „stanowi zerwanie ugody z oskarżycielem” jest nieuprawniona. W toku postępowania sądowego nie była także zastosowana instytucja dobrowolnego poddania się karze przewidziana w art. 387 k.p.k. W efekcie stwierdzić stanowczo należy, że wywodzenie wbrew faktom przez skarżącego obrońcę, że „zerwanie ugody z oskarżycielem” pogorszyło sytuację procesową oskarżonej – która „akceptując warunki orzeczonej kary w toku

postępowania przygotowawczego i sądowego” przyznała się do winy i składała wyjaśnienia - nie może znajdować jakiegokolwiek akceptacji. Wyłącznym wyborem oskarżonej jest przyjęcie określonej postawy procesowej – i trudno na tej podstawie skutecznie dowodzić, że naruszone zostało w jakikolwiek sposób prawo do obrony oskarżonej, bądź też że prokuratora czy Sąd obowiązywał nakaz lojalności wobec oskarżonej. Podkreślenia wymaga, że nawet w przypadku zastosowania trybu konsensualnego przewidzianego w art. 335 k.p.k., bądź w art. 387 k.p.k. „wymóg zgodności wniosku o skazanie składanego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. (podobnie zresztą w trybie art. 335 § 1 k.p.k.) z wcześniejszym porozumieniem stron nie wynika wyłącznie z nakazu lojalności wobec oskarżonego, czy z jego prawa do obrony. Gdyby tak bowiem było, to za naruszenie porozumienia procesowego wynikłe z pominięcia części uprzedniego uzgodnienia w złożonym następnie do sądu wniosku, uznane być mogły niewątpliwie tylko zmiany niekorzystne dla oskarżonego. Tymczasem niedopuszczalność takiego pominięcia wynika równolegle z konieczności realizacji pozostałych celów postępowania karnego (w tym uwzględnienia interesów prawnych pokrzywdzonego), nakazu trafnej reakcji karnej i wymogu rzetelności procesu, a wreszcie z samej istoty trybów konsensualnych. Jest nią m.in. spójność porozumienia z rozstrzygnięciem sądu, oznaczająca niedopuszczalność zmian dokonywanych jednostronnie. Wyrazem tego założenia są m.in. przepisy art. 343 § 3 i 7 k.p.k., w części uzależniającej możliwość modyfikacji i uwzględnienia

wniosku od zgody wszystkich stron porozumienia” (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2019 r., III KK 111/18).

2) W sytuacji, gdy obrońca nie kwestionuje poczynionych ustaleń w zakresie winy oskarżonej E. O., która przyznała się do popełnienia czynów przypisanych jej w pkt 24. oraz pkt 25. wyroku - argumentowanie przez obrońcę, że oskarżona „przyjęła w całości winę na siebie” i że „trudno przyjąć, że nikt w spółce nie dopatrzył się nieprawidłowości w prowadzonej dokumentacji księgowej” jest nieporozumieniem. Sugerując w ten sposób co najmniej zaniedbania po stronie zatrudniającej oskarżoną pokrzywdzonej Spółki – obrońca w swej narracji pomija, że to wyłącznie działania oskarżonej, precyzyjnie ustalone przez Sąd I instancji, również w oparciu o wyjaśnienia samej E. O., doprowadziły do powstania ustalonej w wyroku szkody. Nieuprawnione jest zatem dowodzenie, że skoro osoby decyzyjne w Spółce z o.o. (...) nie były objęte postępowaniem karnoskarbowym „skutkiem czego jedyną osobą ponoszącą odpowiedzialność za zdarzenia opisywane w akcie oskarżenia jest oskarżona” – powyższe winno mieć przełożenie na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonej, a w szczególności na wysokość zasądzzonego od niej na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku częściowego naprawienia szkody.

3) Podkreślenia wymaga, że „pomimo zmian treści art. 46 § 1 k.k., w dalszym ciągu istota procesu karnego sprowadza się do rozstrzygnięcia zasadniczych w tym zakresie kwestii, a mianowicie ustalenia, czy oskarżony popełnił

zarzucany mu czyn, a jeśli tak to czy było to działanie zawinione (postać winy) i w przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia tych dwóch zagadnień zadaniem Sądu orzekającego w sprawie karnej, jest wymierzenie stosownej sankcji karnej” (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2019 r., II AKa 471/18).

4) Wskazać także godzi się, że zarówno obecna regulacja art. 46 k.k., jak i obowiązująca przed 1 lipca 2015 r., a plasująca ów obowiązek wśród środków karnych o charakterze prewencyjno - wychowawczym z elementami tylko kompensacji - przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody nakazują kierowanie się zasadami prawa cywilnego dotyczącymi ustalenia wielkości szkody majątkowej lub doznanej krzywdy (szkoda niemajątkowa). Regułą zaś w świetle zasad odpowiedzialności cywilnej jest całkowita kompensata szkody wyrządzonej przestępstwem. Nie ma zatem podstaw do ulgowego potraktowania oskarżonej poprzez nałożenie na nią obowiązku naprawienia jedynie w minimalnej części szkody w wysokości wskazywanej przez skarżącego obrońcę tj. do kwoty 30.000 zł. – bowiem, jak argumentuje skarżący obrońca, „zasądzonej w wyroku kwoty oskarżona nie będzie w stanie spłacić wobec niskich dochodów i słabego zdrowia. Sytuacja materialna oskarżonej nie może wszak mieć wpływu na wymiar orzeczonego w ramach art. 46 k.k. odszkodowania środka karnego.

5) Rażąca niewspółmierność, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko

wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2019 r., II AKa 25/19). Oznacza to, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna i oczywista różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

6) Niemniej jednak, biorąc pod uwagę datę czynu przypisanego oskarżonej w pkt 25. wyroku, stwierdzić należy, że na gruncie poprzednio obowiązującej normy art. 46§1 k.k. oskarżony pozostawał w o tyle lepszej sytuacji, że Sąd miał obowiązek, zgodnie z art. 56 k.k. orzekając środek karny brać pod uwagę odpowiednio normy art. 53, 54§1 i 55 k.k. Obecnie, znowelizowany art. 56 k.k. wyłączył możliwość odpowiedniego stosowania dyrektyw wymiaru kary, wynikających z tych przepisów, do obowiązku naprawienia szkody. Przepis art. 46§1 k.k. stracił swój penalny charakter i stał się środkiem kompensacyjnym o charakterze wyłącznie cywilnoprawnym, do którego stosują się obecnie wszelkie wynikające z przepisów prawa cywilnego rygory, w tym możliwość orzeczenia o naliczaniu odsetek za

opóźnienie z zapłatą zasądzonej kwoty. Stąd zgodnie z wymogiem zastosowania ustawy względniejszej - **jako podstawę prawną orzeczonego w punkcie 25. wyroku obowiązku częściowego naprawienia szkody wskazuje art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1**

Rekapitulując wskazać należy, że - biorąc pod uwagę tak wysokość wyrządzonej szkody przestępstwem, jak też ogólne zasady i dyrektywy wymiaru kary – Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do uwzględnienia środka odwoławczego i zmniejszenia kwoty środka karnego w postaci orzeczonego obowiązku częściowego naprawienia szkody. Wymierzone odszkodowanie nie przekracza stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, oraz rodzaj i stopień naruszenia ciężących obowiązków. Podkreślenia przy tym wymaga, iż obrońca w żaden sposób nie zakwestionował ustalenia Sądu meriti, iż wyrządzona przez oskarżoną czynem z art. 296§ 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. szkoda wynosiła 636.315,40 zł – co stanowi znaczną szkodę majątkową w rozumieniu art. 115§5 i §7 k.k. W realiach niniejszej sprawy Sąd I instancji orzekł obowiązek jedynie częściowego naprawienia szkody w kwocie zaledwie 315.000 zł, stanowiącej 49,5% pełnej kwoty szkody – w tych warunkach trudno zaaprobować pogląd, że jest to kwota zbyt wysoka.

Celem postępowania karnego jest takie ukształtowanie kary i innych konsekwencji prawnych czynu, aby z jednej strony stanowiły skuteczną

i adekwatną represję wobec sprawców przestępstwa, a z drugiej uwzględniały prawnie chronione interesy pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego uznać należy, że powyższe cele postępowania karnego zostały w pełni zrealizowane. W wyniku wykonania orzeczonego obowiązku naprawienia szkody pokrzywdzona Spółka z o.o. uzyska zaspokojenia części roszczeń w związku z wyrządzoną jej szkodą, przy czym pełna kompensacja szkody może nastąpić w wyniku innych postępowań, w tym cywilnych.

Odnosząc się zaś do wymierzonych oskarżonej kar jednostkowych:

- za przypisany czyn z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 marca 2017 r w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. (pkt 24. wyroku) – w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,

- za czyn z art. 296§1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 25. wyroku – w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,

a następnie orzeczonej kary łącznej (pkt 26. wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,

stwierdzić należy, że nie noszą one cech nadmiernej surowości. Orzeczone kary jednostkowe są

w dolnym progu ustawowego zagrożenia. Podobnie ilość stawek dziennych grzywny i ich wysokość – nie budzi zastrzeżeń. Kara łączna została wymierzona z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, a nadto z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat.

W ocenie Sądu Apelacyjnego - także i w tej części orzeczenie Sądu Okręgowego jest prawidłowe. Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku (uzasadnienie k – 69) wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonej powyższej kary oraz miały wpływ na jej wymiar, zarówno te obciążające oskarżoną, jak i te o korzystnej dla niej wymowie. Powyższe w pełni respektuje dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a także okoliczności, które - w świetle art. 33 § 3 k.k. - powinny zostać uwzględnione przez Sąd przy ustalaniu wysokości stawki dziennej grzywny. Tak orzeczona kara jest równocześnie karą sprawiedliwą, wobec czego brak było podstaw do korekty wyroku w tym zakresie.

Wniosek

1) o zmianę wyroku poprzez nieorzekanie o obowiązku naprawienia szkody powyższej kwoty, jaką realnie będzie mogła spłacić oskarżona, tj. powyżej 30.000 zł, ponieważ zasądzonej w wyroku kwoty oskarżona nie będzie w stanie spłacić wobec niskich dochodów i słabego zdrowia;

ewentualnie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

2) o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek skarżącego obrońcy oskarżonej bezpodstawny wobec bezzasadności podniesionego zarzutu apelacyjnego.		

3. <i>Apelacja obrońcy</i> <i>oskarżonego P. k.</i>		
Lp.	Zarzut	
1)	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie:</p> <p>art. 6 k.p.k. w zw. z art. 391§1 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3 lit.d e.k.p.c. poprzez uznanie za wystarczające w niniejszej sprawie odczytanie na rozprawie głównej zeznań świadka B. W. (1) z uwagi na jej śmierć (brak możliwości jego przesłuchania na rozprawie głównej) i uznanie ich za de facto główny dowód obciążający oskarżonego, na którym Sąd I instancji oparł wyrok skazujący w sytuacji, gdy tenże świadek był przesłuchany wyłącznie w toku postępowania przygotowawczego, a więc bez możliwości zadawania pytań w warunkach kontradiktoryjnych rozprawy, co skutkowało ograniczeniem prawa do obrony oskarżonego, zaś zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu skazanie nie powinno opierać się wyłącznie lub w decydującym stopniu na zeznaniach,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>których obrona nie miała możliwości zweryfikowania w toku kontradiktoryjnego procesu.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
	<p>Sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego P. K. zarzut obrazy art. 391§1 k.p.k. powiązany przez skarżącego z obrazą art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3 lit d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 04/11/1950 r. jest bezzasadny.</p> <p>Przepis art. 391§1 k.p.k. stanowi wyjątek od zasady bezpośredniości, uprawniający Sąd do odczytania w odpowiednim zakresie zeznań świadka złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem, m.in. wówczas, gdy świadek zmarł (jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie). „Tak odtworzony dowód ma status procesowy pełnoprawnego dowodu, nie gorszego od innych, choć niewątpliwie trudnego w ocenie z powodu niemożności rozwinięcia wiedzy o dowodzie w bezpośrednim przesłuchaniu i obserwacji zachowania świadka, także w relacji do stron, ich pytań” (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2016 r., II KK 380/16, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018, II KK 119/18).</p> <p>Wielokrotnie orzecznictwo sądowe podkreślało i podkreśla, że przeszkoda umożliwiająca zastosowanie regulacji z art. 391§1 k.p.k. powinna być realną, dość trwale istniejącą, rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie świadka</p>	

	<p>i jego bezpośrednio przesłuchanie przed Sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron. (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt III KK 117/14 oraz z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II KK 204/14)</p> <p>Z dowodów jakimi Sąd I instancji dysponował w kwestii ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego P. K. dowód z zeznań świadka B. W. (2) nie był przy tym jedynym i odosobnionym, który przesądził o przypisaniu mu w zaskarżonym wyroku czynu z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 i §3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (punkt 28 wyroku) – o czym szerzej w odpowiedzi na zarzut 2) pkt a) apelacji obrońcy.</p>	
--	--	--

Lp.	Zarzut	
2)	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie swobodnej, a nadto nieuzasadnionej, sprzecznej z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów poprzez:</p> <p>a) bezpodstawne nadanie relewantnego znaczenia dowodowi z zeznań B. W. (2) w sytuacji, gdy inne dowody nie potwierdziły jej depozycji, świadek miała motyw, aby umniejszać swoją odpowiedzialność oraz przerzucać ją na inne osoby celem ochrony własnej osoby przed odpowiedzialnością karną co jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego czyniła,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>b) nienadanie adekwatnego znaczenia okoliczności, że oskarżony złożył korekty i odprowadził należne podatki oraz, że jak tylko dowiedział się, że B. W. (2) mogła mieć styczność z wystawianiem fikcyjnych faktur VAT zakończył z nią współpracę,</p> <p>c) nienadanie adekwatnego znaczenia dowodowi z wyjaśnień W. W. (1), z których wynika, że R. J. miał drukarnię w Z. oraz D. B. (k. 181-189 oraz k. 197-203), część faktur Vat była prawdziwa oraz, że (...) F.U.H. rzeczywiście dokonywała druku ulotek na rzecz oskarżonego W.,</p> <p>d) nienadanie adekwatnego znaczenia dowodowi z zeznań M. J. potwierdzających relację W. W. (1) potwierdzając, że R. J. posiadał drukarnie (...) (k. 343-348) oraz, że faktury Vat były legalne (k. 604-609),</p> <p>e) nienadanie adekwatnego znaczenia dowodowi z wyjaśnień oskarżonego P. K., którego to wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w dołączonych do sprawy plakatach oraz ulotkach w sytuacji, gdy tworzenie tego typu materiałów informacyjnych byłoby niepotrzebne i zbyt czasochłonne (stworzenie, obróbka graficzna oraz druk) zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut całkowicie chybiony.</p> <p>W obecnym stanie prawnym lakoniczność uzasadnienia – a to zdaje się zarzucać obrońca poprzez</p>		

wskazanie obrazy art. 424§1 pkt 1 k.p.k. -sama w sobie nie może i nie ma wpływu na treść wyroku, a w konsekwencji nie może prowadzić wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Obrońca zarzucając z kolei obrazę art. 7 k.p.k. w tym zakresie nie podaje jakiegokolwiek merytorycznej argumentacji, stąd jest ona jedynie polemiką z ustaleniami Sądu I instancji. Wielokrotnie orzecznictwo podkreśla – i z tym poglądem zgodzić należy się w całej rozciągłości – że ustanowiony w dyspozycji art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko Sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostej jej negacji i formułowania ogólnych uwag. Tego warunku zarzut i przedstawione na jego poparcie uzasadnienie apelacji skarżącego obrońcy nie spełnia.

Tymczasem czyniąc ustalenia w sprawie Sąd I instancji poddał analizie tak zeznania świadka B. W. (2) (vide strona 53-54 uzasadnienia), jak i wyjaśnienia oskarżonego P. K., który w toku postępowania w sprawie całą odpowiedzialnością za wystawione na jego rzecz fikcyjne faktury, które były następnie wprowadzone do dokumentacji księgowej jego firmy obciążył właśnie B. W. (2) (vide strona 29-31 oraz 40-41 uzasadnienia).

Sąd meriti trafnie dostrzegł, że w swoich wyjaśnieniach oskarżony P. K. przedstawiał przede wszystkim, iż w toku współpracy z B. W. (2) (która prowadziła księgowość w jego firmie) nie kontrolował jej działalności. To B. W. (2) była autorką odpowiedzi na wezwanie z (...) w S. z 2009 r. do wyjaśnienia wątpliwości dotyczących konkretnych faktur wystawionych przez (...) .H.U. (...) – które to faktury VAT były wprowadzone do dokumentacji księgowej Agencji (...) Spółka z o.o. Według wyjaśnień oskarżonego nie miał on wiedzy o poczynaniach B. W. (2). O fikcyjnych fakturach jakie były wprowadzone do dokumentacji finansowej jego firmy w 2006 r. – dowiedział się dopiero wówczas, gdy pojawili się u niego inspektorzy kontrolni z UKS. Skutkiem powyższego – oskarżony natychmiast polecił B. W. (2) dokonanie korekt za 2006 r. i następne (vide k. 29-30).

Słusznie Sąd I instancji dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego P. K. w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym nie dał im wiary uznając je za przyjętą linię obrony oskarżonego i chęć przerzucenia odpowiedzialności za zaistniałe przestępstwo na B. W. (2), gdyż nie ma wobec jej śmierci możliwości bezpośredniego skonfrontowania świadka z oskarżonym w celu zweryfikowania przeciwnych w wymowie depozycji.. Wnioski wyciągnięte przez Sąd Okręgowy znajdują oparcie w zasadach logiki, doświadczenia życiowego i stąd brak jest podstaw do przyznania racji skarżącemu obrońcy, by była to ocena dowolna a nie swobodna.

W świetle przeprowadzonych dowodów trafnie uznał Sąd I instancji, że na wiarę zasługują natomiast zeznania świadka B. W. (2).

Wbrew zarzutowi apelacji świadek B. W. (2) – złożyła w sprawie konsekwentne i szczegółowe zeznania w zakresie procederu wystawiania pustych faktur VAT – a podawane przez nią okoliczności w jakich doszło do zamówień na fikcyjne faktury, od kogo i dla kogo one pochodziły, jak wyglądała za nie zapłata – nie budzą wątpliwości, bowiem znajdują oparcie także w innych dowodach (m.in. korespondują z zeznaniami M. S. oraz A. C.). Co znamienne – B. W. (2) składając powyższe depozycje również siebie samą obciążała nie umniejszając swojej roli w tym procederze oraz odpowiedzialności karnej.

Podkreślenia wymaga, że art. 22 ustawy o rachunkowości określa, iż dokumenty księgowe muszą być rzetelne, tj. zgodne z rzeczywistym przebiegiem operacji gospodarczych. Równocześnie odpowiedzialność przewidziana w art. 77 ustawy o rachunkowości dotyczy na podstawie art. 2, art. 3 ust 1 pkt 6 oraz art. 4 ust. 5 Kierownika jednostki odpowiedzialnego za stosowanie tychże przepisów.

Tym samym nie ma większego znaczenia twierdzenie oskarżonego jakoby nie wiedział o działaniach B. W. (2) – bo jest to nie tylko nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym, ale ten obowiązek wynika wprost z określonych regulacji prawnych. W tej sytuacji nie można inaczej potraktować wyjaśnień oskarżonego

jako nieudolnej próby przerwienia swojej odpowiedzialności karnej na inne osoby. Zwrócić uwagę należy na fakt – a tego apelacja obrońcy skutecznie nie podważyła – że B. W. (2) konsekwentnie i stanowczo wskazała, że oskarżony K. składał zamówienia za jej pośrednictwem na fikcyjne faktury kosztowe – to on podawał wysokość kwot i usługi jaka ma być wpisana w fakturze i płacił 22% od kwoty netto. Z zeznań świadka B. W. (2) wynika, że M. S. i O. G. (2) otrzymywali z tego 16,5%, a reszta w wysokości ok. 5 % była do podziału pomiędzy B. W. (2) i A. C.. W tym zakresie zeznania B. W. (2) nie tylko szczegółowe i konsekwentne, ale także korespondują z zeznaniami wymienionych świadków – z tych też względów prawidłowo zostały one uznane za wiarygodne przez Sąd meriti.

Obrońca oskarżonego P. K. jako argument przemawiający za błędną oceną materiału dowodowego wskazuje także, że za uznaniem, iż wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne jest podnoszona przez niego okoliczność, iż R. J. miał drukarnię (...) (o czym zeznał także świadek M. J. czy wyjaśnił współoskarżony W. W. (1)). Zdaniem obrońcy załączone do akt sprawy plakaty i ulotki potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego – choć nawet sam zauważa, że wszak nie można na podstawie samych plakatów i ulotek ustalić, których faktur druk tych materiałów miał dotyczyć. Taki sposób argumentacji nie może odnieść zamierzonego skutku w postaci podważenia ocen Sądu I instancji już choćby z powodu braku precyzyjnego wskazania, o które faktury VAT ujęte w czynie przypisanym oskarżonemu chodzi. Analizując powyższe argumenty

poprzez odniesienie ich do treści wyjaśnień oskarżonego, który składając do akt segregatory i składając dodatkowe wyjaśnienia (vide k. 2751-2755) stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza nie wykazała, by możliwe było wyciągnięcie z tychże okoliczności innych wniosków niż poczynione przez Sąd I instancji.

Wreszcie stwierdzić należy, że podnoszony przez skarżącego obrońcę argument, iż oskarżony złożył po wszczęciu postępowania kontrolnego przez UKS korekty i odprowadził należne podatki i nie ma większego znaczenia dla ustaleń w zakresie odpowiedzialności karnej za czyn mu przypisany z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 marca 2017 r. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Lp.	Zarzut
-----	--------

<p>3)</p>	<p>W konsekwencji obrazy przepisów postępowania wskazanych w zarzutach 1) i 2) apelacji:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający w szczególności na błędnym przyjęciu, iż oskarżony posiadał w ogóle wiedzę o procedurze wystawiania fikcyjnych faktur VAT oraz, że faktury – jako takie, dotyczące działalności oskarżonego były fikcyjne a zatem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
------------------	---	---

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut bezzasadny.</p> <p>Błąd ustaleń faktycznych zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r., II AKa 264/18)</p> <p>Wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego i omówionych w punkcie 3.1), 2) niniejszego uzasadnienia - za oczywiście bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>W realiach niniejszej sprawy prawidłowo Sąd meriti ustalił w oparciu o przeprowadzone dowody, iż P. K. zrealizował znamiona czynu przypisanego mu w wyroku z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 marca 2017 r. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.</p> <p>Oskarżony przyjmujący do dokumentacji księgowej własnej firmy fikcyjne faktury VAT poprzedził powyższą czynność</p>	

ustaleniami dokonany z wystawcami faktur co do ich treści i deklarując ich odbiór działał wspólnie i w porozumieniu z nimi zlecając ich wystawienie (art. 271§ 1 i 3 k.k.), a następnie wprowadził te faktury do dokumentacji swojej firmy i użył ich do rozliczeń podatkowych realizując znamię użycia dokumentu z art. 273 k.k.

	Wniosek	
o uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu w niniejszej sprawie zarzutu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) - brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.		
4. <i>Apelacja obrońcy oskarżonego M. I.</i>		
Lp.	Zarzut	
1)	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą i dowolną ocenę materiału dowodowego, w szczególności:</p> <p>a) całkowite pominięcie i nie poddanie analizie dowodu z zeznań świadka M. J., złożonych na rozprawie w dniu 19 grudnia 2014 r., potwierdzających świadczenie przez</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>(...) oraz Agencję (...) sp. z o.o. usług graficznych i poligraficznych oraz produkcji gadżetów reklamowych na rzecz Biura Ochrony (...);</p> <p>b) pominięcie i nie odniesienie się do dowodów w postaci wyjaśnień złożonych przez oskarżonych A. P. i J. Z. na rozprawie w dniu 20 grudnia 2018 r., którzy stwierdzili, że M. L. nie miał żadnej wiedzy, że faktury z firmy (...), które otrzymywał od oskarżonych w ramach ponoszenia części kosztów usług marketingowych nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych;</p> <p>c) pominięcie i nie odniesienie się do dowodów w postaci dokumentów z wyników kontroli przeprowadzonej w firmie oskarżonego M. L. przez Urząd Kontroli Skarbowej, gdzie zakwestionowano jedynie faktury wystawione dla Biura Ochrony (...) przez firmę (...), natomiast nie stwierdzono nieprawidłowości w fakturach wystawionych przez pozostałe podmioty gospodarcze wymienione w zarzucie XXIV aktu oskarżenia;</p> <p>sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, co skutkowało uznaniem winy oskarżonego;</p>	
--	---	--

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu	

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

<p>2)</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony M. L. zlecił A. P. załatwienie dla Biura Ochrony (...) faktur od firmy (...) i podmiotów z nią powiązanych podczas, gdy żadne dowody zarówno osobowe, jak i w formie dokumentarnej nie wskazują, aby oskarżony zlecił bądź nakłaniał A. P., a następnie J. Z. do załatwienia faktur nie odzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych; - oskarżony M. L. mając wiedzę, że wymienione w arzucie faktury firmy (...) są fikcyjne w sposób zamierzony wprowadził je do dokumentacji księgowej Biura Ochrony (...) i użył do rozliczeń podatkowych podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, w sposób nie budzący wątpliwości, tych okoliczności za udowodnionych; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu</p>		

Lp.	Zarzut	
<p>3)</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. L. poprzez wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>jej wykonania na okres próby 5lat podczas, gdy okoliczności przedmiotowe sprawy i podmiotowe, w szczególności dotychczasowa niekaralność oskarżonego uzasadniają przyjęcie, że orzeczona kara pozbawienia wolności winna wynosić 6 miesięcy i zostać warunkowo zawieszona na okres próby wynoszący 2 lata;</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu	

Lp.	Zarzut	
4)	<p>Rażąca niewspółmierność kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego M. L. w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 150 złotych w sytuacji, gdy należności podatkowe wynikające z zaksięgowania faktur firmy (...) zakwestionowanych przez Urząd Kontroli Skarbowej zostały uregulowane w całości;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu		

	Wniosek	
<p>1) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. L. od popełnienia zarzucanego mu występku z punktu XXIV aktu oskarżenia;</p> <p>ewentualnie</p> <p>2) o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 36 poprzez wymierzenie oskarżonemu M. L. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych;</p> <p>3) zmianę punktu 37 wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego M. L. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby;</p> <p>4) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do wniosku.		
5. <i>Apelacja obrońcy oskarżonego W. W. (1)</i>		
Lp.	Zarzut	

<p>1)</p>	<p>Rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:</p> <p>a) art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przypisanie oskarżonemu winy przez zlekceważenie zasady bezstronności Sądu oraz zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,</p> <p>b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., a także art. 4241 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez błędną analizę zgromadzonego materiału dowodowego, a w konsekwencji wywiedzenie rozstrzygnięcia zawartego w wyroku na części materiału dowodowego, która nie jest korzystna dla oskarżonego i pominięcie szeregu okoliczności (takich jak zeznania M. S.) przemawiających na jego korzyść,</p> <p>c) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej kontrolowanej oceny materiału dowodowego i popadnięciu przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie w dowolność ocen w zakresie w jakim Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a także poprzez pominięcie wyjaśnień złożonych przez M. S., w których wskazywał, że wystawiał faktury za faktycznie wykonaną usługę, że dysponował określonymi środkami transportu, którymi wykonywał usługi transportowe,</p> <p>d) obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów oraz nieuwzględnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy wskutek:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-----------	--	---

	<ul style="list-style-type: none"> • niedokonania pełnej oceny wyjaśnień W. W. (1) złożonych na rozprawie w dniu 17 grudnia 2014 r. a co za tym idzie zaniechanie rozważenia całokształtu okoliczności zawartych w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na etapie postępowania sądowego, • pominięcie dowodu przeprowadzonego na rozprawie głównej, tj. wyjaśnień świadka M. S. złożonych 04.02.2010 roku wskazujących na wykonywanie przez firmę (...) usług transportowych własnymi środkami transportu, <p>e) art. 424§1 k.p.k. polegającą na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jakie fakty Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a zwłaszcza dlaczego uznał, że oskarżony W. W. (1) chcąc zwiększyć obroty firmy (...) namówił M. M. (1), aby dostarczył mu fikcyjne faktury a M. M. (1) zgodził się na to, po czym skontaktował się z przedstawicielami firmy (...), którzy wystawili te faktury,</p> <p>f) art. 424§1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie przy formułowaniu treści uzasadnienia, w szczególności zaniechanie oceny wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 17 grudnia 2014 r..</p>	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu	
---	--

Lp.	Zarzut	
2)	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na niewłaściwym przyjęciu, że oskarżony działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, będąc Prezesem Zarządu (...) Spółka z o.o. zlecił ustalonym osobom sporządzenie fikcyjnych faktur VAT dotyczących sprzedaży różnych usług przez firmę (...) na rzecz podmiotu (...) Spółka z o.o. wartości co najmniej 91500,00 zł brutto wprowadził te faktury do dokumentacji księgowej swojej firmy, a następnie użył ich do rozliczeń podatkowych pomimo tego, że wymienione w nich usługi nie były wykonane, w sytuacji gdy przeprowadzone w sprawie dowody nie dawały podstaw do dokonania takich ustaleń;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu.		

	Wniosek	
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie</p> <p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do wniosku		
Apelacja Prokuratora		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>Rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczonych wobec oskarżonych J. W. w stosunku do sumy kar jednostkowych, stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, tj. kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 360 stawek dziennych przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat i przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 150 zł, podczas gdy całokształt okoliczności ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje na wysoki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, który to stopień powinien prowadzić do wniosku, iż tylko wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wysokości 4 lat oraz wyższa kara grzywny spełnią wobec oskarżonego potrzeby w zakresie oddziaływania wychowawczego, jak również zapobiegawczego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu.</p>		
Lp.	Zarzut	
II.	<p>Rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczonych wobec oskarżonego M. M. (1) w stosunku do sumy kar jednostkowych, stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, tj. kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat i przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 100 zł, podczas gdy całokształt okoliczności ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, który to stopień powinien prowadzić</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	do wniosku, iż tylko wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wysokości 5 lat oraz wyższa kara grzywny spełnią wobec oskarżonego potrzeby w zakresie oddziaływania wychowawczego, jak również zapobiegawczego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do zarzutu.	
Wniosek	

<p>1) w stosunku do oskarżonego J. W. – w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej – o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat oraz kary łącznej grzywny 460 (czteryście sześćdziesiąt) stawek dziennych przy jednoczesnym ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150 zł;</p> <p>2) w stosunku do oskarżonego M. M. (1) – w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej – o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat oraz kary łącznej grzywny 500 (pięćset) stawek dziennych przy jednoczesnym ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>#niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia (art. 457§2 k.p.k.) – odstąpiono od szczegółowego odnoszenia się do wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>I. <i>Utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonego J. W. oraz oskarżonej E. O. – poza zmianami dokonanymi w punkcie I wyroku ;</i></p> <p>II. <i>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. K. i W. W. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonych M. M. (1) i M. L.;</i></p>	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok - poza częścią, w której dokonano zmian- jest prawidłowy, ustalenia faktyczne bezsprzeczne. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie potwierdziła zasadności zarzutów przedstawionych w apelacjach obrońców i prokuratora.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p><i>Zmieniono wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:</i></p> <p>a) <i>w odniesieniu do oskarżonego J. W. obniżono orzeczony w punkcie 7. wyroku na podstawie art. 299§7 k.k. przepadek korzyści majątkowej</i></p>	

<p>uzyskanej z popełnienia przestępstwa do kwoty 560.667, 21 (pięćset sześćdziesiąt tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem i 21/100) złotych;</p> <p>b) w odniesieniu do oskarżonej E. O. jako podstawę prawną orzeczonego w punkcie 25. wyroku obowiązku częściowego naprawienia szkody wskazano art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k.;</p>	
<p>Zwiąźle o powodach zmiany</p>	
<p>Ad. a) Kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Okręgowy orzekając przepadek korzyści majątkowej w oparciu o art. 299§7 k.k. osiągniętej z przestępstwa „prania brudnych pieniędzy” określonego w art. 299§1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (przypisanego w punkcie 6 wyroku) błędnie wyliczył wysokość tego przypadku. Mieć bowiem należy na względzie, że skoro korzyścią uzyskaną bezpośrednio z przestępstwa prania brudnych pieniędzy” – była 22 % stawka VAT wraz z wynagrodzeniem dla oskarżonego na poziomie 2% to mając na uwadze wysokość szkody (2336113,36 zł) wyliczenie matematyczne wskazuje, iż kwota wymienionego przypadku winna wynosić 560.667, 21 (pięćset sześćdziesiąt tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem i 21/100) złotych.</p> <p>Ad 2) powody zmiany omówione w części dotyczącej apelacji obrońcy oskarżonej E. O. .</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>Nie dotyczy</u></p>		
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwiąźle o powodach uchylecia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<i>Nie dotyczy</i>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	BRAK	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	- zasądzone od oskarżonych J. W., E. O., P. K., M. L. oraz W. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających – w tym od J. W. kwotę 11.100 zł, od E. O. kwotę 3.180 zł,

P. K. kwotę 3.180 zł, M. L. kwotę 4.680 zł, zaś od W. W. (1) kwotę 2.120 zł tytułem opłaty za II instancję – zgodnie z treścią art. 634 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223. jednolity tekst z późn. zm.);

- koszty postępowania odwoławczego w pozostałej części ponosi Skarb Państwa – z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej przez prokuratora.

7. PODPIS

Anna Zdziarska Dorota Tyrła Izabela Szumniak

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	I		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VK 13/13		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	II	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej E. O.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VK 13/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	III	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VK 13/13	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana
1.3. <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	IV		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VK 13/13		
1.3.1. <u>Kierunek i</u> <u>zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	V		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VK 13/13		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	VI		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VK 13/13		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części dot. oskarż. J. W. i oskarż. M. M. (1)	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# Zmiana